Relația dintre Eu Însumi și Universul Paralel

On Iunie 16, 2013

Dă formă și substanță realității tale prezente, fără să te cramponezi la acel schimb de limite care poate afecta structura ta funcțională.

Aveam acea senzație chinuitoare de apartenență la o zonă de timp paralelă, setata în funcție de viziunea unui regizor care și-a scos din vocabular cuvântul "bariere". Propriul trecut se contopea cu viitorul - condiția existenței reale a unui caracter misterios, oarecum fantastic, care favoriza traiectoria ascendentă a evoluției mele. Iar această evoluție era pe alocuri pusă sub semnul lipsei consensului dintre mai multe opinii proprii, care se contraziceau, se excludeau reciproc.

Era doar un obicei de-al meu de a mă transpune în alt timp, într-un alt univers, în mijlocul unor alte locuri, în acea realitate virtuală invincibilă care depășește senzaționalul. Nebruiat de niciun factor perturbator, traversam un spațiu alb, continuu. Şi în același timp schimbător și greu de înțeles. Un semn de falsă știință? Aici era marele mister al artei? Iar spațiile albe dintre două puncte de susținere erau, pentru mine, ca o moarte cerebrală, dar și o reînviere a spiritului. Aveam sentimentul că pot vedea și trăi totul, cu mult înainte de a se petrece inevitabilul.

Mă izolam complet de o lume, dar intram în alta. Rezultatul acestui proces imaginativ, făcea din mine un inculpat în fața respectatei instanțe de judecată: imposibilul. Eram prins în zona de iluzie. Gradul de încorporare în sistemul de coordonate a noii locații în care mă aventuram întrecea măsura, atingea absurdul. Ceea ce trezea o teamă justificată de tipul *" cât timp mă voi menține pe această linie de judecată pe care am încercat să o trasez aici? când mă voi dezlipi de ea? "*

Măiestria în leadership se vede atunci când deții toate atuurile unui joc pe care alții nu-l pot juca.

Nu înțelegeam prea bine de ce anumite spații exercitau o asemenea putere de atracție, o vibrație rapidă și cu frecvență înaltă, chintesența unei experiențe ce trezește o încântare absolută. Dar nevoia de a reveni și de a staționa în aceste locuri neînțelese, imprecis delimitate pe harta minților obișnuite, în răgazul de numai câteva clipe, era una dintre cele primordiale. Şi fără a o satisface nu puteam fi mulțumit. Dar nu putea să dureze la nesfârșit acest periplu pe meleagurile necunoscute și neexplorate.

În mod sigur, încercam același sentiment pe care îl trăia și personajul din romanul lui John Fowles, atunci când a cumpărat ferma Thorncombe. Nevoia de a avea acest loc, de a-l poseda pe de-a-ntregul, venea cumva din străfundurile subconștientului, toate celelalte motive conștient raționale aflându-se pe un plan secund.

Simultan, rezistența și supunerea în fața unei autorități mai mult de ordin metafizic, dădeau formă și substanță realității mele prezente. Dar nu mai puteam să țin pasul cu update-urile perspectivelor mele în lumina unei lumi ireale. Eram supraîncărcat cu o materie care nu lucrează cu limite. Cât mai rapid, trebuia să dezactivez acest câmp de atracție, să renunț la acest *échange de limites* care ar fi putut afecta serios structura numită "eu însumi".

Jocul pe care îl jucam era un fel de combinație între ascunsul unei lumi proprii ajunse la limitele ei și trăirea ineditului din perspectiva credinței într-un ideal de autenticitate înțeles ca o pătrundere într-o realitate care își omite dimensiunea temporară (fiind pusă la îndoială).

Leadership: Conștientizezi că varianta de a te inventa ca o operă de ficțiune este primul pas către învingerea unui Ego care ar vrea să crească tot timpul și nemăsurat, inclusiv din punct de vedere al unei realități necunoscute?

Te ascunzi de lume, și te închizi în alta? Ai sentimentul că poți vedea și trăi totul, cu mult înainte de a se petrece inevitabilul? Cât timp poți suporta periplul pe meleagurile necunoscute și neexplorate?

Nu consider necesar să cercetez orientarea reală a leadershipului prin analiza acelei variabile cu impact pozitiv care aduce o contribuție maximă la fundamentarea a ceea ce poate deveni paradigmă de gândire. Dar cred că pot să realizez o sinteză a principalelor constatări, după caz, rezultate în urma analizei efectuate pe un singur capitol existențial, care are ca pivot regândirea structurii și a modului de funcționare a individului supus propriei sale rațiuni.

Apartenența individului la propria lui identitate, singura de natură să producă argumente decisive pentru o nouă direcție de urmat, toate aspectele diverse, multiple, complexe ale maturizări, toate frământările, neliniștile, contradicțiile, speranțele și visurile - sunt însumate într-o analiză secundară care vizează planul concret al existenței sale.

Iar acest plan trebuie să fie rațional și aplicabil în tot ce ține de el ca persoană, în toate tiparele gândirii sale pentru ca leadershipul să capete o mai mare pondere mai mare în sânul devenirii sale, favorizând traiectoria ascendentă a evoluției sale.

Universul pe care ți-l clădești cu grijă în imaginația ta este consecința trăirilor pe care le dobândește disperarea de a evada din realitatea dură a unui prezent care nu duce nicăieri și care amplifică dezamăgirea.

Aici, întrebarea pe care o adresa odată expertul internațional, John Maxwell, este binevenită: " *Intri într-o zonă și rămâi acolo?* " Această intrare într-o zonă care nu e centrată pe realitatea imediată, poate asigura un confort de natură psihică, ca un stimulent de a pătrunde tot mai adânc în taina creației. Dar dacă rămâi prea mult acolo riști să nu te mai poți dezlipi de ea.

Evoluția ta va fi mai bună sau deficitară în funcție de poziția pe care o ocupi în raport cu referențialul, dar și de modul cum menții legătura cu tine însuți în încercarea de a-ți depăși limitele. Şi de modul cum îți extinzi cadrul de percepție a realului. Căci încercarea de a te situa pe un plan mai înalt de " *a fi* ", care te forțează să te închizi în imaginar și creativ, nu-ți garantează obținerea unei superiorități în dezvoltare, forțându-te să te întorci împotriva valorilor și a adevărurilor acceptate de rațiune.

Leadershipul se referă și la succesiunea alternativă a mutărilor pe care le faci pentru a ajunge la un nivel mai înalt de înțelegere a cine ești tu cu adevărat. Să cazi în abisul gândurilor și imaginației poate înseamna o mână întinsă în timp ce faci pasul de bază spre înțelegerea mai amplă a vieții și a rolului tău în lume. Dar totodată poate facilita îndepărtarea ta de realul acceptat de tine însuți și de majoritate.

Cine ești cu adevărat se reflectă în realitatea pe care o trăiești în interiorul unei ficțiuni care reprezintă viitorul din perspectiva a ceea ce alții nu pot să întrevadă.

Relația dintre Eu Însumi și Universul Paralel are la bază compromisul dintre două entități: Ego și Alter-Ego. Primul îți cere să rămâi în limitele normalității unanim acceptate, celălalt îți cere să pătrunzi într-un spațiu neexplorat.

Dacă vrei ca leadershipul să nu se expună atacului mediocrității, atunci dă formă și substanță realității tale prezente, fără să te cramponezi la acel schimb de limite care poate afecta structura ta funcțională.

Însă nu uita ! Dacă te menții permanent într-o "lume paralelă", neacceptată și neînțeleasă de contemporani, poți fi catalogat drept necorespunzător pentru o societate normală.

Source: https://neculaifantanaru.com/relatia-dintre-eu-insumi-si-universul-paralel.html